

Böngésző – 5. forduló

A mocsári manók és az élet vize

(Szibériai népmese, Rab Zsuzsa átdolgozása)

(In: szerk. T. Aszódi Éva: Minden napra egy mese. Móra Kiadó, Bp., 2006., 176.)

Élt egyszer a messze Szibériában, valamikor nagyon régen, egy vándorló kedvű vadász. Jártában-keltében egy irdatlan nagy mocsár akadt az útjába. Vad át nem jutott, madár át nem röpült rajta, akkora volt. Hanem a vadászt nem olyan fából faragták, hogy egy mocsártól megijedjen. Kapta magát, nekiveselkedett, át akarta ugrani. De nem ugrott elég nagyot, s épp a mocsár közepébe pottyant, egy nagy zsombékra.

Körülnézett, s elállt szeme-szája: egy sereg megnyergelt, fölszerszámozott nyúl ugrádozott körülötte. Úgy ficáinkoltak, mint a jóvérű paripák.

De ámult még nagyobbat is a vadász! Mert egyszer csak apró emberkék bújtak elő a zsombékok alól: a mocsári manók. Fölpattantak a nyúlparipák hátára, odavágtattak a mi vadászunk elé, köszöntötték szépen, aztán mindjárt elpanaszolták neki nagy bajukat:

– Csak te segíthetsz rajtunk, földi halandó! Ragadozó vad pusztít a birodalmunkban: a coboly. Úgy látjuk, vadász vagy. Lódd le azt a fenevadat!

A mi vadászunk fogta az íját, megkereste a cobolyt, leterítette, s vitte a mocsári manóknak. Örvendeztek a manók, nem győztek hálálkodni:

– Nagy jót tettél velünk, vadász! Bizony megháláljuk, nem maradunk adósaid. Adunk neked az élet vizéből. Eredj haza, és várj bennünket.

Hazament a vadász a völgybe, ahol lakott, s megvitte a hírt atyafiságának, nemzetségének: hamarosan halhatatlanok lesznek. Eljönnek a mocsári manók, és hozzák az élet vizét.

Várták-lesték a vendégeket. Az asszonyok sütöttek-főztek, az emberek fát aprogattak, tüzet élesztettek, a gyerekek még álmukban is a mocsári manókról beszéltek.

Egy nap aztán megérkeztek. Porzott az út utánuk, úgy vágtattak nyúlparipáikon vezérük fenyőfa bödönkében hozta az élet vizét.

Amikor az emberek meglátták, micsoda paripákon ügetnek, olyan harsány nevetésre fakadtak, hogy rengett a hasuk belé.

Megharagudtak a mocsári manók, le se szálltak nyúllovukról. Fogta a vezérük a fenyőfa bödönét, s ráloccsantotta az élet vizét a cirbolyafenyőkre. Aztán visszavágtattak a mocsárba.

Azért öregszenek meg azóta is az emberek, s ezért zöldellnek száz meg száz évig Szibéria erdeiben a cirbolyafenyők.